

[Aksel Larsen.]

at give det 177 mill. kr. i kompensation for kronenedskæringen. Senere gav man landbruget, endda en smule grundlovsstridigt, 100 mill. kr. ekstra til kompensationsfonden, og så forlængede man landbrugets afregningsfrist for moms. Ja men lægger vi disse tre poster sammen, så har vi den halve milliard kr., som skulle have været kasseoverskud, og som var borte med blæsten — eller borte med regeringens politik.

Regeringen var ikke i stand til at gennemføre den politik, den påstod den ville gennemføre. Den har ganske vist krævet flere skatter op; flere penge ind fra befolkningen, men den har ikke gennemført den politik, den sagde den ville gennemføre. Alligevel fastholdt den stædigt sin såkaldt liberale penge- og rentepolitik. Den lod Nationalbanken købe alt, hvad den overhovedet var i stand til, næsten til den var på fallittens rand, af obligationer for at holde obligationskursen oppe og dermed obligationsrenten nede. Og man nedsatte diskontoen fra 7½ pct. til 6 pct. og holdt den dér, så længe man overhovedet kunne få Nationalbanken til det, og derpå slog man bremserne i — for sent. Dér er årsagen til, at situationen var vanskelig, og det skal regeringen ikke slippe for ansvaret for, selv om den forsøger at slippe for det ved at undlade at gå ind på dette. Den vover ikke at bestride, at sådan er det, men så tier den stille her i debatten.

Finansministeren er så glad for et citat fra Industrirådet om, at industrien ønsker en fast økonomisk politik og ikke en siksakkurs. Ja, det tvivler jeg ikke om; det ønsker vi vel alle. Men det, regeringen har gjort finanspolitisk som pengepolitisk, er netop at føre en uhyggelig siksakkurs, hvor den simpelt hen mistede evnen til at holde grebet i rattet og lod skuden gå for vind og vove, og derfor er vi havnet dér, hvor vi er. Det kan regeringen få attest på fra mange andre end fra oppositionen her i tinget.

Jeg skal ikke give mig til at give en fremstilling af, hvad regeringspressen har skrevet under hele denne situations udvikling, men den har jo ikke været særlig glad for regeringen, netop fordi denne regeringspresse har levet højt på de løfter om en anden og bedre politik, som regeringen og regeringspartierne har givet. Men jeg kan ikke dy mig

for her at tage Berlingske Aftenavis for i lørdags frem. Vi kender jo alle sammen Monitors artikel om en „fladtrampet politik“, hvor Berlingske Aftenavis siger, at den borgerlige regering nu tramper tilbage i de af tidligere socialdemokratiske regeringer så alt for udtrådte fodspor, og meget rigtigt siger, at det, som også statsministeren har sagt, at benzinafgiftens forhøjelse skal redde kronen, er det rene vrøvl, for det kan da ikke påvirke spekulativiteten i tyske mark, at man sætter benzinprisen i vejret i Danmark. Nej, men det er jo det niveau, regeringen har været nede på, og jeg synes, den i hvert fald skulle læse regeringspartiernes egen presse, hvis den vil forsøge at lade være med at tage hensyn til eller diskutere, hvad vi andre siger, og så hæfte sig ved det testimonium, den får i Berlingske Aftenavis; at denne politik — den politik, vi diskuterer her — denne regeringens politik er, og jeg tillader mig at citere:

„så sørgeligt uden perspektiv og sammenhæng.“

Vel, man forsøger nu igen at begrunde de lovforslag, vi behandler her, ved at læse op af de vise mænds sidste rapport. Ja men jeg skal da også gerne læse det interessante af denne rapport op. Jeg håber, at jeg har tilladelse til det. Der står på side 2 i rapporten om risikoen for det betydelige efterspørgselspres:

„Baggrunden herfor er den ekspansive virkning, der udgår fra den fortsatte stærke stigning i eksporten, det offentlige forbrug og de offentlige investeringer, fra den nu indledte opgang i de erhvervs-mæssige investeringer og boligbyggeriet samt fra tendenserne til stærkere stigning i det private forbrug.“

Hr. Ivar Nørgaard havde fuldstændig ret. Dette er i hvert fald — jeg understreger, at jeg anser det ikke for bevist, at der er fare for en sådan overophedning, selv om de vise mænd siger det — dette er i hvert fald skrevet før valutauroen og før diskonto-forhøjelsen, og man kan ikke komme og påberåbe sig noget, som er forfattet under helt andre forudsætninger, og sige, at det er på grund af dette, vi er nødt til at gennemføre disse afgiftsforhøjelser, disse takstforhøjelser, disse nedskæringer på statsbudgettet.

Man kunne jo bede regeringen, hvis den vover det, om at henvende sig til det økono-